

De betekenis van de Kon. Ned. Ver. „Avicultura” voor onze sierduivensport

Het is ondoenlijk de juiste waarde te bepalen of zelfs bij benadering vast te stellen, die „Avicultura” in haar 75-jarig bestaan voor onze sierduivensport heeft gehad, doch niemand zal durven ontkennen, dat haar aandeel in de ontwikkeling en vooruitgang van onze sport veelzijdig en omvangrijk is geweest. „Avicultura” immers is de oudste in ons land tentoonstellinghoudende vereniging, die vanaf de oprichting, toen onze sierduivensport nog in de kinderschoenen stond, een open oog voor deze afdeling heeft gehad. Het duivenhouden is zo oud als de geschiedenis, maar de doelbewuste fok en rasveredeling, in georganiseerd verband, werd toch in een sterke mate bevorderd door de tentoonstellinghoudende verenigingen, die hun taak begrepen. „Avicultura” is, als we het zo mogen noemen, de voorloper geweest en hoewel haar dienende taak reeds in de tachtiger jaren een aanvang nam, waren we toch persoonlijk vroeg genoeg in het „vak” om getuige te kunnen zijn van de vooraanstaande plaats, die zij in de loop der jaren in onze sport heeft ingenomen.

Wij allen zijn ervan doordrongen dat onze plaatselijke en landelijke verenigingen op het gebied van de pluimvee- en konijnsport van grote betekenis zijn en feitelijk niet gemist kunnen worden. Op de plaatselijke, gewestelijke en landelijke tentoonstellingen wordt het „kaf” van het „koren” gescheiden en worden de liefhebbers voorbereid voor de grote sprong naar het internationale kamp, waar de eindstrijd gestreden zal worden. Zo hebben wij dit persoonlijk altijd gevoeld en niemand heeft ons tot nu toe van gedachte kunnen veranderen.

Reeds in onze jonge jaren was „Avicultura” voor ons een begrip geworden en waren we overtuigd van het feit, dat een eerste plaats op de bekroningslijst een bijzondere betekenis had en wel omdat deze plaats als het ware veroverd moest worden. „Avicultura” en „Ornithophilia” waren de „Grote Twee”, waar geheel sierduivenminnend Nederland streed om de grootste eer die ons in onze sport ten deel kon vallen. De jaarlijkse tentoonstelling van „Avicultura”, die we vanaf onze 18e jaar nimmer verzuimden te bezoeken, is onze beste leerschool geweest en als we het in onze mooie sierduivensport iets verder hebben gebracht dan de gemiddelde liefhebber, dan danken we dit mede aan dit jaarlijkse bezoek. Hierdoor werden we immers in staat gesteld onze rassenkennis in een belangrijke mate te verrijken en konden we ons met eigen ogen overtuigen van de grote achterstand in de vele rassen in eigen omgeving.

De financiële offers, die hiervoor gebracht moesten worden, gingen feitelijk ver boven onze draagkracht uit, doch ze zijn niet voor niets gebracht, want het bracht ons op de eerste sport van de ladder, waardoor we in staat gesteld werden op te klimmen.

Velen en vooral onze jongere liefhebbers zijn de mening toegedaan, dat het vroeger minder moeilijk was om in het keurmeesterskorps opgenomen te worden dan thans het geval is, doch niets is minder waar. Zeker, wij ouderen hebben ons brevet cadeau gekregen en zijn niet lastig gevallen met vragen over dierkunde, erfelijkheidsleer enz., waarvoor we zeker als een steen gezakt zouden zijn. Maar de bevoorrechten waren toch alleen de „Altmeesters”, die bewezen hadden praktisch voor hun taak berekend te zijn, waaraan een jarenlange studie vooraf was gegaan. Ook op dit gebied moest „Avicultura” veroverd worden en eerst toen „Ornithophilia” ons in haar keurmeesterskorps had opgenomen, meende ook „Avicultura” de grote stap te kunnen wagen. Aanvankelijk was het een zeer bescheiden plaats die ons werd toegevoegd, want alvorens een buitenlandse keurmeester vervangen werd,

moest men wel heel zeker zijn, dat de man van eigen bodem zijn plaats ten volle waard was. Dat ons deze erkenning nog gauwer ten deel viel dan we hadden durven hopen, valt af te leiden uit het volgende voorval:

Het was januari 1925 toen we ons 's morgens op het secretariaat meldden om ons keurboekje in ontvangst te nemen. Tot onze grote verbazing en niet minder grote schrik kwamen we tot de ontdekking, dat ons de beoordeling van de Holle Kroppers was opgedragen, het ras dat voordien uitsluitend aan een specialist was toevertrouwd. Dit kon volgens ons niet anders dan een vergissing zijn, doch bij informatie bleek, dat van vergissen geen sprake was, doch dat we ingevallen waren voor de heer Melchers, een der grootste kenners uit die dagen, die door ziekte verhinderd was en dus verstek moest laten gaan. Ons protest werd zonder meer van de hand gewezen, met het motief, dat we als erkend A-keurmeester in staat geacht wer-

den ook de Holle Kroppers te kunnen beoordelen. Met onze tweejarige ervaring als Holle Kropperfokker hebben we ten slotte met loden schoenen de trap naar de galerij beklommen, waar niet minder dan ruim 200 Holle Kroppers in open korfkooien op hun beoordeling stonden te wachten. Wat ons dit aan angst en zweet heeft gekost, valt moeilijk onder woorden te brengen, doch ten slotte konden we toch in de late namiddag met een zucht van verlichting ons keurboekje inleveren.

Hiermede was de spanning echter niet gebroken en vooral toen vriend Dolk ons de toezegging deed ons als held te zullen bewonderen, als we de moed konden opbrengen de galerij tijdens de tentoonstelling te betreden, volgde op de zenuwslopende dagtaak prompt een slapeloze nacht. Het was ons immers bekend, dat de Holle Kropperfokkers hun mening niet onder stoelen of banken staken en wat zou ons als vreemde eend in de bijt anders te wachten staan dan de volle laag! Er was immers geen enkele

reden om aan te nemen, dat we het er beter afgebracht hadden dan onze voorgangers, de specialisten en kenners bij uitnemendheid. Onze vrees bleek echter ongegrond te zijn, want toen we ons eindelijk op het strijdtoneel waagden, werden we door de inzenders met de grootste welwillendheid tegemoet getreden. Aan alles was te merken, dat men ons wilde sparen, want dat we het er beter afgebracht hadden dan onze voorgangers was natuurlijk uitgesloten. Bij die gelegenheid kwamen we voor het eerst in persoonlijk contact met de „grote drie” en wel de heren Rey, Hartman en Bontekoe, een kennismaking die ten slotte tot hechte vriendschap uitgroeide.

Bij het verschijnen van dit nummer staan we aan de vooravond van het grote gebeuren en wel de eerste nationale slotshow, waaraan alle Bonden en vrijwel alle specialclubs hun volle medewerking verlenen. Een aanbeveling om deze show te bezoeken lijkt ons overbodig, want wie van ons zou deze unieke gelegenheid, om het beste van het beste in ogen-schouw te nemen, onbenut willen laten? Ook in voorgaande jaren zijn de tentoonstellingen van „Avicultura” steeds het trepunt geweest van de liefhebbers uit alle hoeken van ons land en dat zal ongetwijfeld ook nu weer het geval zijn.

Groningen,

H. W. LOGMAN.

Vogelijn, wat zingt gij vroeg!

Met opzet heb ik deze titel gekozen, omdat het heel wat jaren geleden is, namelijk in 1870, dat er in „Die Haghe” een kanariezangwedstrijd met tentoonstelling werd gehouden, welke was georganiseerd door de Kanarievereniging „Luscinia”. Ik heb niet kunnen achterhalen, wie de toenmalige oprichters waren, maar wel is gebleken, dat deze vereniging als een nachtkaaars is uitgegaan en opnieuw werd opgericht op 18 februari 1921.

Nu wil ik niet de indruk wekken, dat de liefhebberij in die tussenliggende jaren stil lag. Integendeel, ze kwam tot volle ontwikkeling. In Duitsland waren het voornamelijk de Harzers in de Harz en de Andreasbergers uit Andreasberg; in België de waterslaggers.

Intussen was in Nederland het kweken van kanarievogels een commerciële zaak geworden, in het bijzonder in handen van de society. Zij lieten de vogels door hun personeel verzorgen. Toen deze het klappen van de zweep kenden, werd het kweken van vogels gemeengoed en werd het een goede bijverdienste voor vele vrouwen en meisjes. In diezelfde tijd trokken Duitse vrouwen als marketenster met hun Harzers en Andreasbergers in een platte kist als ransel op hun rug door Europa. Deze kist was verdeeld in vakken: een wollen kous, aangebracht bij het vanggat, diende als beveiliging tegen het wegvliegen bij het vangen.

Toen genoemde pioniers(sters) de grondslag legden voor de hedendaagse kanarieliefhebberij en zangveredeling, trokken beroemde natuuronderzoekers en ornitologen, zoals o.a. Brehm, Rusz, Livingstone, Stanley, Gould en zijn vrouw (denk aan de Gould Amandine), en vele anderen naar alle werelddelen. Ook onze wereldreizigers en zeevarenden brachten totaal onbekende en zeer mooie vogels naar Europa, welke vogels wij

met de weidse naam exoten hebben gedoopt.

Intussen ging de ontwikkeling van de liefhebberij steeds verder en werden de eerste symptomen van kleurkanariekeek merkbaar. De stormachtige ontwikkeling hiervan is heden ten dage overal in het land merkbaar.

Wat de wildzang (inlandse vogels) betreft, de massale zang van deze vogels, die men in stad en dorp in elke straat en steeg kon beluisteren, is op een enkele uitzondering na, door de vogelwet gelijkwaardig. Teneinde de vogelliefhebberij in goede banen te leiden en in organisatieverband onder te brengen, werd in februari 1921 de vereniging „Luscinia” heropgericht. Het was een gelukkige gedachte van de heren J. M. Constant, S. Meetsma, L. W. van Dalen, H. Walburg en A. Zandvliet hieraan hun volle steun te verlenen. Het doel van deze vereniging was de bevordering van de liefhebberij voor vogels, zowel exotische als inlandse, zang-, bastaard-, kleur- en postuurkanaries, de teelt en veredeling en het houden van tentoonstellingen met zangwedstrijden. Deze tentoonstellingen werden al spoedig ondergebracht bij de Kon. Ned. Ver. „Avicultura” en waren door hun gezelligheid en intimiteit een evenement op zich zelf.

Dan plotseling een onderbreking van enkele jaren van deze samenwerking. Edoch, oude liefde roest niet, en zoals de samenwerking verbroken was, werd deze in 1958 volledig hersteld. Door eendrachtige samenwerking was het mogelijk in de jaren 1959 en 1960 shows te organiseren, die door aankleding, inhoud en kwaliteit een internationale vermaardheid verwierven.

Over luttele dagen zal de grote Internationale „Avicultura”-show 1961 worden gehouden, en ik kan U verzekeren, dat de vereniging „Luscinia” hier in groten getale vertegenwoordigd zal zijn met

Zwart- en roodkop Gould Amandines. Van deze en van vele andere exotische vogels zullen er op de komende show van „Avicultura” vele vertegenwoordigd zijn

vogels uit alle landen ter wereld, waaronder eigen gekweekte papagaaien, grote parkieten, vele Australische prachtvinken, kwartelsoorten en amandines, zang-, kleur- en postuurkanaries in grote verscheidenheid, en als extra attractie een paar Gerlitzers (wilde kanaries), de stamhouders van alles wat sedert het jaar 1600 als gecultiveerde kanarievogels ter wereld is gekomen. Hierbij zal men zich onwillekeurig de vraag stellen hoe het mogelijk is, dat uit dit eenvoudig ouderpaar zulke prachtige nakomelingen zijn voortgekomen.

Nu ik U in grote lijnen het ontstaan, doel en wezen van de vereniging „Luscinia” heb geschetst en U heb laten zien, dat onze hobby een prachtige en volkomen verantwoorde vrijetijdsbesteding is, wil ik niet nalaten mijn waardering uit te spreken voor alle pioniers(sters), die door hun reizen, studie, koopmanschap, kweekwijze, voorlichting en volharding ons deze wereldomvattende liefhebberij hebben nagelaten.

A. C. VAN DER LEUR,
Voorzitter „Luscinia”.